

[Ragnhild Andersen.]

de enlige mødre, der får bidrag udlagt af det offentlige.

Kommunisterne støtter altså fuldt og helt, som vi allerede sagde ved første behandling, forslaget om eengangshjælp. Vi gør det så meget mere, som vi mener, at rentemodtagerne har dette beløb tilgode fra sidste år. Situationen sidste vinter var jo den, at i alt fald et flertal af partier, socialdemokrater og radikale foruden vort parti, havde givet tilsagn overfor vælgerne om at give rentemodtagerne en årlig forhøjelse på 200 kr. til enlige og 300 kr. til ægtepar. Da man, som det er almindeligt bekendt, kun gav rentemodtagerne halvdelen af dette beløb gennem eengangshjælpen i fjor, finder vort parti det ganske naturligt at betragte ministerens forslag her i dag som en efterbevilling, et hårdt tiltrængt tilgodehavende, som rentemodtagerne har fra sidste vinter. Hovedstadens rentemodtagere fik sidste vinter ingen som helst forbedringer udover eengangshjælpen på henholdsvis 100 kr. og 150 kr. Jeg ved vel, at der i fjor for rentemodtagernes vedkommende i landkommuner og købstæder var tale om en lille forbedring udover eengangshjælpen i kraft af den begyndende zoneudligning, der gennemførtes sidste vinter, men det var som bekendt kun en beskednen begyndelse, og jeg beklager meget, at udvalget i dag afviser at følge den op.

I det hele taget må jeg dybt beklage, at udvalget ganske afviser de forslag om forbedringer for rentemodtagerne, som mit parti har lagt på bordet. Vi må beklage, at stedfortræderen for udvalgets ordfører for et øjeblik siden erklærede, at man opfordrede til forkastelse af disse vore forslag.

Udvalgets og det ærede medlem hr. Bundvads opfordring til at forkaste disse forslag kan ikke være det sidste ord i denne sag. Jeg må meget indtrængende appellere til alle medlemmer om at tænke sig om endnu en gang; jeg må opfordre dem til et øjeblik at se på, hvad det er for forslag, udvalget opfordrer dem til at forkaste. Jeg må opfordre dem til at tænke tilbage på, hvad de selv hver især rundt om på vælgermøderne har lovet ikke alene vore gamle og invaliderne, men hele befolkningen. Hvis hver især gør det, vil der være adskillige — det føler jeg mig ganske overbevist om — som ikke

med god samvittighed kan rejse sig op om et øjeblik og stemme imod de forslag fra mit parti, som udvalget i dag indstiller til forkastelse.

Jeg skal endnu en gang belyse, hvad det er for ændringer, kommunisterne anbefaler gennemført. Der er for det første ophævelse af zonegrænserne; vort forslag i den henseende findes i § 1. Vi foreslår zoneudligningen gennemført således, at renten med tillæg på landet og i købstæderne hæves til samme størrelse som hovedstadsrenten. Er det nu et urimeligt forslag? Kan det på nogen måde kaldes et overbudsforslag? Nej, det er hverken urimeligt eller på nogen måde noget flot forslag, og at det ikke er det, ses vel bedst af, at alle partier i dette høje ting, da de gik til valg i foråret 1953 og igen i efteråret 1953, gik ind for den fulde udligning af satserne i by og på land. Rent konkret lovede det socialdemokratiske parti og det radikale venstre foruden kommunisterne at ville gennemføre en udligning i zonerne. Alligevel kommer alle partier her i dag og siger, at vort forslag skal stemmes ned, vort forslag om at gennemføre denne zoneudligning skal forkastes, og man henholder sig ligesom den ærede ordfører for udvalget til, at der foregår, eller rettere sagt, der er bebudet en undersøgelse gennem statistisk departement om leveomkostningerne i de tre kommunegrupper, og da den ikke er færdig, siger man, kan man ikke komme videre med zoneudligningen. Man beklager, at undersøgelsen ikke er færdig; men man forsøger at skyde skylden for, at man ikke vil fortsætte zoneudligningen, på statistisk departement.

Jeg vil gerne i den forbindelse spørge den højtærede socialminister: Hvad er nu forklaringen på, at man bliver ved at give sorteper videre? Den ene gang siger man, at det er kommissionens skyld, at man ikke kan gå videre med zoneudligningen, idet den ikke er færdig med sit arbejde; den anden gang siger man, det er statistisk departements skyld, at man ikke kan gå videre med zoneudligningen. Alt imens må invaliderne og vore gamle ud over landet fortsat finde sig i den uretfærdige forskelsbehandling, der foregår, takket være zonegrænserne. Jeg finder, at det socialdemokratiske parti og den højtærede socialminister skylder befolkningen og ikke mindst rentemodtagerne